

[Aksel Larsen.]

30 og 35 Øre plus et mindre Børnetillæg til dem, der har forsørgelsesberettigede Børn. Den højtærede Socialminister gjorde det selv dengang op saadan, at dette gav de arbejdsløse nogenlunde en Fjerdedel af, hvad de burde have haft i Tillæg, hvis deres Understøttelse skulde forhøjes i Forhold til den Prisstigning, der var konstateret ved Oktober-Pristallet. Det drejede sig altsaa ikke om at give de arbejdsløse Dækning for de faktiske Prisstigninger, men kun om en Forhøjelse i Forhold til Oktober-Pristallet af en Understøttelse, der i Forvejen var for lav til, at de kunde leve af den. Siden denne Forhøjelse paa en Fjerdedel af, hvad de mindst burde have haft, blev gennemført, er der altsaa gaaet et halvt Aar, for saa vidt som det var Oktober-Pristallet, Ministeren hentydede til, og det er ikke ubekendt, at Priserne er steget i samme rivende Tempo som før Oktober. Det er klart, at de arbejdsløses Forhold er blevet yderligere elendige, og det er saa meget værre, som mange Kommuner har ment, at det var deres Ret eller Pligt at lægge sig paa det Dyrtdstillæg, som Arbejdsløshedskasserne i Henhold til Loven af December 1940 har givet deres Medlemmer, og tage det ind til Indtægt for Kommunekassen.

Derfor er det, vi mener, at Rigsdagen maa diskutere og Regeringen give Besked om, hvad man agter at gøre i Anledning af den store Arbejdsløshed, og hvad man agter at gøre for at forbedre de arbejdsløses fortvivlede Levevilkaar.

Samtidig er Forholdet det, at Arbejdsløshedskasserne økonomisk er i allerhøjeste Grad anspændt. Som oplyst af Dansk Arbejdsmands Forbunds Formand, Axel Olsen, har Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse i Vinter haft en ugentlig Udgift paa ca. 3½ Mill. Kr. Det er klart, at det kan Kassens Indtægter aldeles ikke holde til, og disse uhyre Udbetalinger har da ogsaa kun kunnet klares ved at optage en Række Laan, ved at overføre meget store Millionsummer af Forbundets Kasse til Arbejdsløshedskassen og ved at forskaffe sig Forskud paa Statsrefusionen. Det er indlysende, at en Fortsættelse af disse store Udbetalinger, uden at det offentlige kommer Arbejdsløshedskassen til Hjælp, vil bevirke, at Arbejdsløshedskassen bliver tom, og at man saa staar over for enten at maatte standse Udbetalingerne eller ogsaa at maatte ned-sætte Understøttelsen eller forhøje Kontingentet. Hvad dette sidste angaar, har allerede Arbejdsdirektøren rettet Krav til en Del Kasser om, at de maa tænke paa at for-

høje Kontingentet. Men det er klart, at Kasserne maa vride sig derved, for naar man i Forvejen har et Kontingent til Arbejdsløshedskassen paa 3—4—5 Kr. om Ugen, er det indlysende, at det kan ikke nytte noget at sætte det højere op, Medlemmerne kan ikke betale mere.

Til dette kommer saa den Omstændighed, at adskillige Tusinde arbejdsløse — jeg ved ikke hvor mange, men det ved Ministeren sikkert — er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen. Denne Bestemmelse burde aldrig have været sat ind i Arbejdsløshedsloven, men den burde i hvert Fald have været fjernet forlængst under de nuværende ganske ekstraordinære Forhold, hvor Arbejdsløsheden er saa abnormt høj, og konstant saa abnormt høj, at der ikke er nogen som helst Rimelighed i en Bestemmelse som 26 Ugers Bestemmelsen.

Dertil kommer, at vi nu nærmer os den Periode, da de, der har gaaet arbejdsløse omtrent uafbrudt siden 1. Oktober, siden Understøttelsesaaaret begyndte, udløber. De vil snart have opbrugt saavel den vedtægtsmæssige Hjælp som Hjælpen fra Fortsættelseskasserne, og saa har de kun Socialkontorerne at falde tilbage paa. Ogsaa af disse Grunde maa Regeringen og Rigsdagen beskæftige sig med Spørgsmaalet, og man bliver nødt til at træffe Foranstaltninger, som kan sikre, at de arbejdsløse, hvem der ikke skaffes Arbejde, fortsat kan faa deres Hjælp gennem Arbejdsløshedskassen. Dette kan ske ved, at man forlænger Dageantallet, men vel at mærke, det vil kun have praktisk Betydning, hvis det sker paa det offentliges Bekostning, da, som sagt, Arbejdsløshedskasserne er alt for haardt anspændt til, at de kan bære det.

Jeg vil gerne understrege, at de Betragtninger, jeg her fremfører til Motivering for vor Forespørgsel, absolut deles af alle arbejdsløse i Landet og ogsaa i det store og hele deles af alle Arbejdsløshedskasser og alle Fagforeninger.

Vi har her paa Rigsdagen i Dag haft Besøg af Bestyrelsen for Havnearbejdernes Fællesforbund, som har tilstillet os en Henvendelse, jeg meget gerne vil have Lov til, som en yderligere Motivering for vor Forespørgsel, at oplæse her. Den er til Regering og Rigsdag, og den lyder som følger:

„Da vore Folk paa Grund af Tidens Ugunst og den langvarige strenge Vinter i nær Fremtid vil faa opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse og derefter være henvist til Socialkontorerne, henvender Bestyrelsen for Havnearbejdernes Fællesforbund sig til Rigsdag og Regering,